

Jornada de reflexió amb Pau Vallvé

'La gira és ara' va fer parada a Olot aquest darrer dissabte en un concert a la sala Torín amb entrades exhaurides

Pau Vallvé | Xavier Mercadé

Pau Vallvé és un *tio* feliç. No és que ho digui jo; ell mateix ho confessa amb convicció i amb un micròfon a la mà des que ho va descobrir ara fa uns mesos, després de passar-se setanta-cinc dies tancat en un *sulu* -la pròpia versió catalanitzada de *zulo*- sense ningú més. Són incomptables les casualitats i imprevisibles que s'han hagut de trobar per fer que aquest dissabte, tretze de febrer de 2021, **Pau Vallvé** estigués presentant *La vida és ara* (autoeditat, 2020) a la capital de la Garrotxa.

Eren les vuit del vespre i a Olot no s'hi veia ni una ànima, excepte algunes persones que caminaven rígides entre la boirina simètricament il·luminada direcció al carrer Roser. Com formiguetes, vam anar entrant a la sala d'una en una i ens vam asseure cadascú al seu lloc, tímidament. El silenci no es va trencar fins que el delimitat, però complet, escenari va ser habitat pels dos intèrprets del concert: **Pau Vallvé** i Darío Vuelta, el seu amic i fidel company de viatge. Enguany, Vuelta és l'únic que s'ha salvat de la retallada bandística que l'autor ha fet per a aquesta nova gira, on presenta un disc gravat sense bateries. Més tard sabrem que també els acompanya el seu vell bateria Víctor García, que aquesta vegada s'encarrega de passejar-se per darrere el públic amb una tauleta per fer que tot soni correctament: la tercera pota imprescindible del tamboret.

No hi ha dubte que **Pau Vallvé** ha trobat la fórmula de bolo idònia per a temps de pandèmia: un duet a l'escenari fent la feina de sis: guitarra, baix, veu, *loops*, percussió, llums i sons varis, tot des dels mateixos tres metres quadrats. Així és el format de directe que presenta 'La Gira és ara', un itinerari escaient per gaudir en sales de concert amb bona visibilitat i més aviat de dimensions

mitjanes. Si tens la sort de poder seure davant, fins i tot podràs sentir el so orgànic de les cordes de la guitarra que **Vallvé** rasca mentre entona la seva veu trencada i fabrica ritmes amb les baquetes sobre la bateria electrònica i els loopeja amb la punta de les Nike. A titllar per la precisió i indumentària, se'n podria denominar laboratori de música en directe.

Pau Vallvé Foto: Xavier Mercadé

Així doncs, **Vallvé** va obrir les portes a la pràctica amb la introducció de "Buguenvíl·lies"; en efecte, la mateixa que dona pas a l'àlbum -millor disc del 2020 (<https://www.enderrock.cat/noticia/22109/millors-discos-2020-segons-critica-10>) segons la Crítica d'Enderrock-, i va seguir amb "La vida és ara", la qual bateja el mateix disc. Després d'aquest escalfament de presentació, l'autor va prendre el micròfon per agrair l'assistència al públic i etzibar la primera de les bromes que ens acompanyarien al llarg de la vesprada. I és que **Vallvé** es va deixar portar per la pròpia naturalesa de riure's d'ell mateix, del seu passat, i una mica de tot plegat. Això sí, sempre amb un deix sarcàstic que fa que el públic no deixi de tocar de peus a terra.

El que va venir després, va ser un circuit carregat d'emocions i reflexions: **Pau Vallvé** ha fet un disc positiu sobre coses tristes. Ha buscat el linealisme de les seves pròpies experiències per desfer-se de l'èpica, les explosions de rock que el caracteritzaven i el drama permanent, i així ho experimenta en directe: un pis intens amb habitacions pintades de colors contrastats, càlides i plenes de realitats cantades com les de "Què va, què va", "Diuen diuen, diuen" o el bolero "Com troncs baixant pel riu", sobre el qual l'autor va avisar que no es feia responsable de les llàgrimes que la lletra pogués causar. **Vallvé** va contextualitzar cadascuna de les cançons del repertori, formant així un ambient empàtic i d'allò més uniforme que va fer del recital una mena de confessional emocional.

Un dia abans de les eleccions que decidiran qui entra al Parlament, el músic tampoc no es va descuidar de treure la màscara a una de les cançons més diplomàtiques del disc: "Mori l'odi", que va néixer de la ràbia d'haver de conviure amb persones que odien per sobre de tot. "És possible odiar

l'odi?" es preguntava. **Vallvé** va cantar entorn d'aquest oxímoron i en va fer un crit a la lluita, a combatre el feixisme aixecant-se del sofà més llista.

Entre altres, **Vallvé** va admetre que sense un confinament pel mig no hauria tingut l'oportunitat de reescoltar-se i descobrir que, en el fons, els seus anteriors treballs no el representen. Així doncs ha començat a compondre esquivant tot el que ha identificat que no li pertany, i així és com s'ha després del rock més pur amb què acabava moltes de les seves cançons i que aclaparaven els directes. Tanmateix, és en temes recuperats com "Benvinguts als Pirineus", on el duet transmet la més pura diversió del directe, l'adrenalina i energia necessàries per arribar al pic més alt del bolo i tornar a baixar, apel·lant a la introspecció a cadascuna de les ments que tenen al davant amb melodies com "Que vingui l'hivern", que enguany canta amb les branques desfullades.